

זה! היה נורא משונה. גם הייתי שמחה נורא וגם עצובה נורא. באיתי הביתה ו" בכיתי."

שמצייר עוד יותר יפה. הבטיח שיאמר לו להתקשר אחרי המילחמה.

לפני שהעזה סופית, הלכה עם אמא למשורר אמיר גלבוש. נתנו לו את השיר רים שכתבה והוא פחד לקרוא. לא רצה להגיד ש"זה לא טוב". כל כך הרבה פעם מים כבר התנסה בחוויה הזאת של לומר "תשכה מזה..." או "תנסה עוד פעם..." והוא רק אמר לה: "לכתוב שירה זה לא דבר שנקנה או נרכש. זה דבר שנולדים איתו" ועברו לשוחח על כל הנושאים שבעולם. רק לא על זה. בדרך אגב הוא נטל שיר והחל לקרוא. "זה טוב". פלט. "אפילו טוב מאוד."

קרא את כל השירים ואמר: "תוציאי אותם לאור. אולי פעם תתחרטי על כך, אבל חטאים כאלה סולחים."

כמו

ללדת

אכלתי אתמול מוסיקה / רכה בכפית / ושתיתי המון שמש לרוויה. / אתמול היי תי עולם / ואצרתי בי סודותיך. / אפילו היום נראה טהור אתמול / ובעצם הוא שלנו להפליא. / והיום — הייתי כולי מזימות. / מישהו אמר: מכשפה / ואני אמרתי: פייה רעה. / יש דבר כזה? עמדו לי אלפי גמדים / לשרתני / ולי תוד המערות הבאית / המון לבבות שבו רים / וצחוק / יופי / והשארתי את החלל ריק / וכעור ובוכה. / מחר, / אהיה הדמעה של עצמי / דבר רגיל. / ובכיתי אתמול והיום / ולא אוכל להיות טהורה / ממנה.

היום ענת שרתוק היא עז סף ה" 19, וכבר חיילת בצה"ל, לובשר מדים, ממשיכה לכתוב שירים בלילות ויש לה ספר שירים ראשון משלה, השירים שכתבה כשהייתה בת 17. אלה עותקים ש" מימנה כנספה. "זה דבר שעשיתי לבד — כמו ללדת." זוכרת את היום בו נטלה את העותק הראשון מהדפוס: עוד לא כרוך, בעטיר סה פרובינזורית. "הלכתי ברחובות תל אביב. הרגשתי נורא עצוב. שילדתי ספר. ולא היה לי עם מי לחגוג. רציתי ללכת ולצעוק: יש לי ספר! אני עשיתי את

לבכות. יש הרבה בכי בשירים שצנת כותבת. אבל אין חסיפה בין ענת של השירים לבין ענת של החיים. אם יש עצב, מוות, אהבות נכזבות בשיריה, הם לא שלה. הם של אחרים. לה עצמה אין אפרי לו סיבה טובה אחת לבכות. אם כן, אז רק לבכות מרוב טוב.

ילדה של חממה. מחדרה. סבה, סטר שרתוק, שעלה לארץ מבוסטון והיה יור איגוד המפרסמים בארץ, היה בן דודו של משה שרת. אבותיהם היו אחים. ובגלל השם שהיא נושאת נדמה לה לפעמים ש" היא זוכה ביחס מיוחד, שמתייחסים אליה בזכות השם ולא בזכות עצמה. האב, חזי, הוא סוכן ביטוח. האם, דליה, היא מורה למדעי הטבע. הוא מרחובות, היא חדר תית. התיישבו בחדרה וזה לא עבר להם. עד גיל 16 היתה ענת ילדה שמנה ומ כוערת, שסבלה מתיאבון יתר והשמיעה קולות תאוה בשעת האכילה. ילדה שלמר דה לנגן בפסנתר ולרקוד באלט, למרות המישמנים. עד היום, כשהיא רואה תמר נות מאו, אינה תופסת איך לא החביאו אותה בבית. מבושה.

עד שיום אחד שאלה את החבר הראי שון שלה אם לא מפריע לו איך שהיא

שאני צריכה. אולי אפילו טיפה יותר. מכל הבחינות: החומריות, הרגשיות והרוחניות. טוב לי בבית שלי. יש לי חברה טובה: אמא שלי. מקבלת כל מה שאני רוצה. פשוט טוב לי. ואני נמשכת הביתה כמו מגנט. יש חיכוכים ומריבות בכל מיני נושאים. אבל זה לא רציני. תמיד אחזור הביתה. קשורה להורי ואוהבת את הקשר הזה ולא רוצה שזה ייגמר אף פעם."

בבית

בחדרה

למה אף אחד / לא אומר לי שאני כ" כב. / אני יודעת שאני כוכב / אבל אף אחד לא רואה. / בשמיים כל הכוכבים / בוכים בשקט / היום בכיתי בשקט / כל היום.

לדמעות יש טעם כמו לגשם. / כוכבים בוכים פנימה לעולם / ואני — פנימה ל גופי. / אמרו לכוכבים שיבכו בשקט / כי יש מספיק רעש / בשמיים.

אבל אנשים לא מבינים כשכוכבים בש" (המשך בעמוד 34)

המיטבח של אמא

ענת מול אמה. דליה שרתוק, ליד שולחן ה" מיטבח, שם נולדו הרבה משיריה המשקפים כושר התבוננות נדיר. כמה משיריה היפים עוסקים בדמות אמה ובאביון המטבח.

הייתי בת 17.

והיו הרבה מפגות.

בככות, נשיקות.

הרגשתי גדולה באמת.

אספתי הכל -

את קשורי הדורן

ושגיאות כתיב קטנות.

אספתי הכל -

מקלול הבשמים.

בכרשות, ציידים.

ופגשתי אותך

בין כרטיס לכרטיס.

פעמון ושטיח. רצייתי אותך.

בין בשם לבסם.

את פלך ללבי.

אתה הגזול ממני

ילדותי.

בת 17

אחד השירים הראשוני ניס שכתבה ענת ב" היותה בת 17, הפותח את ספר שיריה ה" ראשון. מימין: ענת כחיילת, ביחידת דובר צה"ל. משמאל: ענת בביקתה ביער חדרה.

נראית. הוא אמר שדווקא לא, אבל החבר ר"ה אומרים שהיא כמו הר, הגרמק הוא ננס לעומתה. התיאבון עבר לה לשלושה חודשים. אחרי זה היא היתה ענת פחות 20 קילו אבל פלוס שתי קופסאות סיר גריות ליום.

ועוד היה לה טוב. "היה לי כל מה

